

PAMSI - Sprawozdanie 1

Filip Guzy 218672

6 marca 2016

W celu sprawdzenia efektywności różnych metod powiększania tablic dynamicznych podczas ich przepełniania zaimplementowano trzy różne algorytmy wykonujące tę czynność. Zastosowano do nich odpowiednie oznaczenia (gdzie k to rozmiar tablicy):

1. $k = k + 1$ - algorytm powiększający rozmiar tablicy dynamicznej o jeden w przypadku każdego przepełnienia, zapisany w pliku o nazwie `tablice_alg_1.cpp`.
2. $k = 2 * k$ - algorytm podwajający rozmiar tablicy dynamicznej w przypadku każdego przepełnienia, zapisany w pliku o nazwie `tablice_alg_2.cpp`.
3. $k = k + 100$ - algorytm powiększający rozmiar tablicy dynamicznej o 100 w przypadku każdego przepełnienia, zapisany w pliku o nazwie `tablice_alg_3.cpp`.

Następnie testowano ich efektywność dla różnych ilości danych, odpowiednio: 10, 100, 1000, 1000000, 1000000000. Po uzyskaniu wyników postanowiono sprawdzić ich efektywność również dla liczb 10000 oraz 100000, w celu lepszego ukazania rozbieżności między nimi. Na wejście programów podano ilość danych do wczytania, na wyjściu otrzymano czas (w milisekundach) zapełnienia tablicy odpowiednią ilością zer. Wyniki przedstawiono w poniższej tabeli:

Tabela 1:

Nazwa algorytmu	10	10^2	10^3	10^4	10^5	10^6	10^9
$k = k + 1$	0.00199997	0.0569999	3.737	283.313	28722.3	-	-
$k = 2 * k$	0.00100005	0.0079999	0.027	0.173	2.374	34.052	26231.0
$k = k + 100$	0.00100005	0.00700009	0.0549999	3.010	333.233	32496.9	-

Jak można zauważyć, z wpisaniem miliarda liczb do tablicy w rozsądnym czasie poradził sobie jedynie algorytm $n = 2 * n$. Jest to zatem najefektywniejszy z trzech algorytmów. Gorsze wyniki uzyskał algorytm $n = n + 100$, który czas alokacji miliona liczb w tablicy miał porównywalny z czasem alokacji miliarda liczb przez algorytm $k = 2 * k$. Najmniej efektywnie prezentuje się algorytm $k = k + 1$, którego czas alokacji stu tysięcy liczb był porównywalny z czasem alokacji miliona liczb przez algorytm $k = k + 100$ i miliarda przez algorytm $k = 2 * n$. Różnice pomiędzy efektywnością zapełniania tablicy i realokacji jej pamięci zaczynają być widoczne już na poziomie tysiąca wczytanych liczb, gdzie różnica w czasie pomiędzy $k = k + 1$ a dwoma pozostałymi jest na poziomie dwóch rzędów. Różnica pomiędzy $k = k + 100$ a $k = 2 * k$ uwidoczniła się podczas wczytania dziesięciu tysięcy liczb, gdzie czas wykonania $k = 2 * k$ był mniejszy o jeden rząd wielkości. Różnice te są efektem częstości realokacji pamięci dynamicznej dla tablicy podczas jej przepełniania się. W przypadku $k = k + 1$ po osiągnięciu pierwszego przepełnienia pamięć realokowana jest za każdym powtórzeniem operacji wpisanie elementu. Kolejny, efektywniejszy $k = k + 100$ ma stały odstęp wykonywania realokacji po pierwszym przepełnieniu, który wynosi 100 wpisanych liczb, czyli realokacja całej pamięci w tablicy jest wykonywana 100 razy rzadziej niż w algorytmie $k = k + 1$. Najefektywniejszy z nich, $k = 2 * n$, z czasem wykonuje coraz mniej realokacji, co przy wzroście ilości danych jedynie działa na jego korzyść, powodując co raz to mniejszą ilość realokacji pamięci.